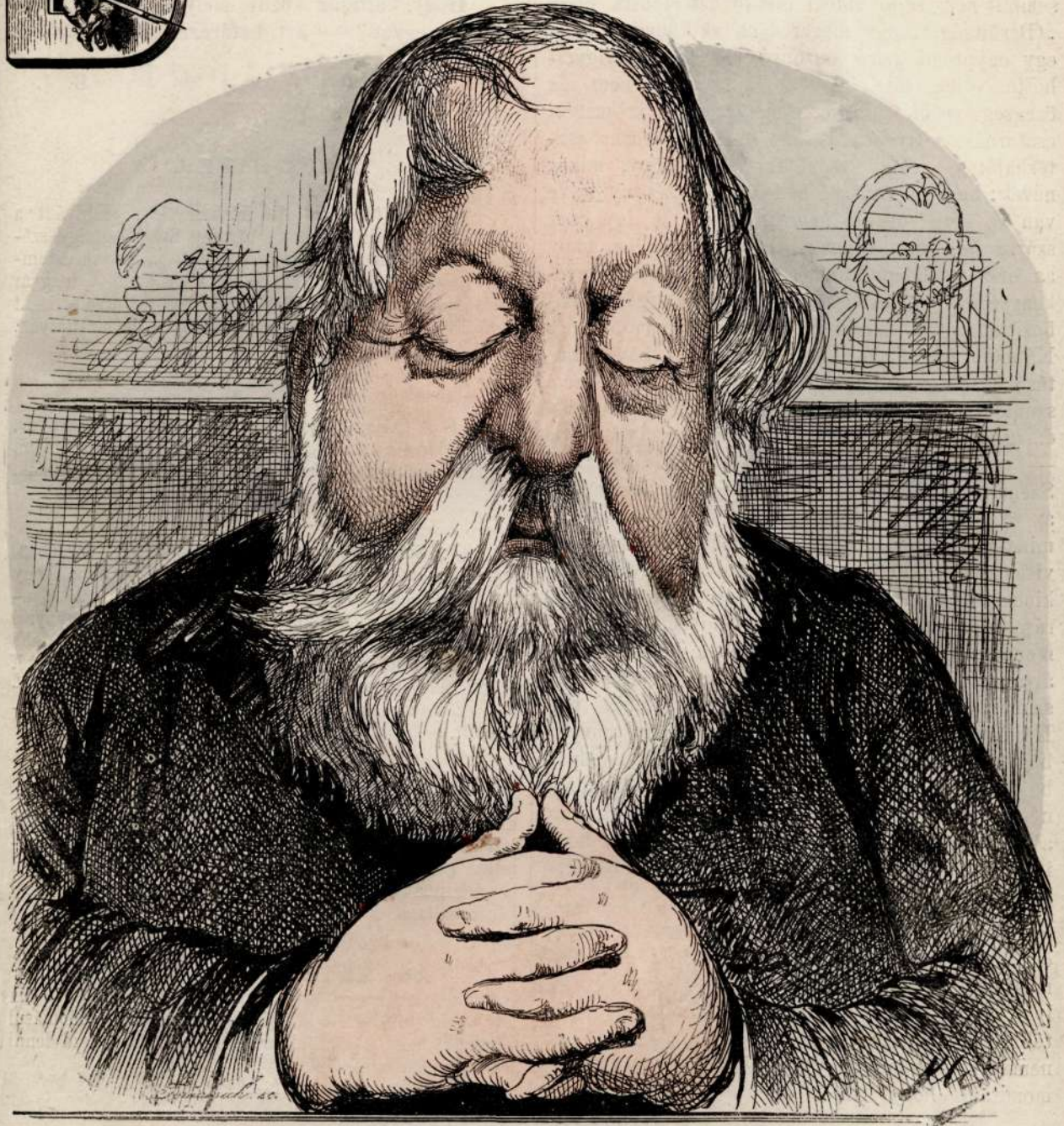

BORSSZEM JANKÓ

Előfizethetni a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói-részvénytársaságnál. Pest, Dorottya-utca 11. sz. a.
Előfizetési díj egész évre 6 ft. — Félévre 3 ft. Negyedévre 1 ft 50 kr.

HIRESEK ARCZKÉPCSARNOKA.

Ghyezy Ignác.

Ez egy sirva vigadó öreg ur, a kinek akkor, mikor az országgyűlési tudósításokban a semmit nem sejtő vidéki olvasó azt olvassa, hogy „(Derültség)“, úgy megerednek az könyvei, hogy egy egyiptomi „siró asszony“ méltán megirigyelhette volna tőle. Arczán a ránczok nem az öregség redői, hanem systematikus vízvezeteki csatornák, melyeken át egy el-elönti szürke eszterhaját — vulgo szakálát — a köny, mikor nevet: hogy a sirásra, noha elég érzékeny szive van az öreg urnak, nem is kerül; s így csak száraz fájdalmai vannak. Három dolog az, mely az országházában különösen igénybe veszi tevékenységét: egy a derültség, más az igazak háborítlan álma, harmadik az ihlett gyönyörködés Kálmán öcsésében. Ha nem nevet könyhullatásig, akkor szundikál az aluvásig, és ha nem szundikál, akkor gyönyörködik a bálványimádásig öcsésében, kinek — ki tudja melyik isten — vezérségre vitte a dolgát. Ő méltó pendantja Szentiványi Károlynak. Szentiványi Károly volt az az elnök, a ki a gyűlés eloszlátása után mindig vissza-visszacsengette az oszlandó képviselőket; Ghyezy Ignác az a képviselő, a kinek mindig a vita, vagy éppen a gyűlés bezárása után jut valami eszébe, a mit elfelejtett elmondani. Igen ártalmatlan ember, csaknem oly ártalmatlan, mint Kálmán, a vezérő öcs; mert semmi hasznót sem hajt a Deák-pártnak, míg Kálmán a vezér-öcs csak használgat annyit, hogy meg megjósol szörnyű dolgokat, melyek be nem következnek, kifőz deficiziteket az adózó nép rémületére, s emeli ezzel Lónyay nimbusát, a kinek aztán alkalma van dicsekedni azzal, hogy ime, a megjósolt deficizit helyett 6 millió többletet csináltam. „Bin ich ein Kerl!“

Én nem is hiszem, hogy Kálmus, a vezér-öcs, nem trafikál Lónyayval; mert én csak természetesebbnek tartanám, ha a sanyaruság helyett virágzást jövendölgetne, s aztán a 6 millió többletet nem szégyenkezve kellene fogadnia, hanem oly formán, hogy „csak hat?“ — Mindig mondtam hogy titkos ellensége ő a hazának;

mert világos — a mint kimutattam — hogy trafikál a nyilt ellenséggel.

Hanem most veszem észre: itt nem az öcs-ről, hanem a báty-ról van szó; de hisz az mindegy. Ez a kettő úgy együtt jár, mint az egyes és a zérus; csak hogy a véletlen egy oldalra állította mind a kettőt, így: 0-01, a mi meglehetősen csökkentti mind a kettő értékét.

Hogy kettejük közül melyik a zérus, melyik az egyes? — azt határozza el a baloldali club.

B. J.

NAPI HIREK.

≧ Jókai Mór az alsó házban törvényt kívánt a „börze-schwindel“ ellen. E törvény hihetőleg így szólna: „A ki börtét soha sem látott, a kereskedelemhez és iparhoz annyit ért, mint Csernátóni a magyar nyelvhez, és mégis az alsóházban hosszú praelectiókat tart a börtérő l, börze-schwindlernek declaráltatván, nevetség tárgya legyen.“

* * *

+ A „Magyar Ujság“ az év végével megszűnván, azon előfizetői, kik ezzel sem tudnak megelégedni, megérdemlik, hogy Csernátóni lapjával kártalaníttassanak.

* * *

* * Sokszor olvassa az ember valamely darabban, hogy a „függöny legördül“ és nem gondol arra, hogy ez a sok legördülés mennyi pénzbe kerül. A nemzeti színházban egy drága kelméből készült függönyről beszélnek, melyről a sok legördülés által nem kevesebb mint 25 rőf lekopott. Azt mondják, hogy gróf Ráday nagy szemeket meresztett — a kis Móriczra, mikor ezen csodálatos legördülésről a függöny — felgördült.

* * *

△ Hegyessy Kálmán, az állatkert igazgatója, miután Átkor Imre sajtópörét csakugyan tárgyalják, az iránt akar folyamodni a bíró-ághoz, hogy Átkort, elítéltetése esetében kivételesen ne Vácra szállítsák, hol az államnak pénzébe kerülne, hanem ő hozzá, a hol pénzt hajtana.

* * *

+ Áldor Imre arczképe az „Illustrierte Zeitung“ legújabb, november 6-iki, 1375-ik számában 376-dik lap 3-dik hasábján megjelent. Örvendetes tudomásul vesszük, hogy a külföld mind fegyelmesbbé kezd lenni kiváló példányaink iránt.

A „BORSSZEM JANKÓ NAPTÁRÁ“-t lapunk előfizetői a bolti árhoz képest feleáron azaz: 45 kron kapják. (Csomagolási díj külön 10 kr.)

A „BORSSZEM JANKÓ NAPTÁRÁ“-NAK TARTALMA.

Fali naptár 1870-re. — Spitzig Iczig és Borsszem Jankó. — Beköszöntő. — A 12 hónap új égi jegyekkel, jelmondatokkal, havi regulákkal és zsidó naptarral. — A keletázsiai expedíció. — Zsidó anya. — Szilárda és Hullámka. — Képviselőválasztások Nemes-Bagason és Ober-Hollabrunnban. — Népismei rugaszkodások. — Cigarophlogosis, vagy a szivarok égéséről. — Fiumei vándorgyűlés. — Gözhajón. — A Lloyd előtt. — Börse és Prostata, vagy a gibraltar-maglódi bank. Regény 6 kötetben. — Egy agglegeny naplójából. — Pesti építkezés. — Az első szivar. — Hézagpótló. — Állatkerti séta. — Az utolsó táblaliró. — Disznógyűlés Kőbányán. — Fain gondolatok a Spitzig Iczigtul.

H o n t a l a n .

Járatlan úton ki jársz,
S bankról, iparról deklamálsz,
Börzétől idegen?

Ki vagy te humor embere,
Mi üldöz a kudarcz fele
Nem ismert téreken?

„Hagyj bolyganom e téreken,
Bankügyről szól most énekem,
Én tehenész vagyok;
Nem tenném, ha nem kellene,
Én Horn-nak vagyok szelleme,
Kinjaim oly nagyok.“

Hah, így lekötve vagy tehát,
S mig szavad be nem válthatád,
Föltétel átka nyom?
„Ugy van — s mig Horn nem követ itt,
Nekem kell rossz beszédeit
Mind, mind elmondanom.“

Te túrsz, bár kinod súlya nagy,
A „Nájer Lloyd“-nak rabja vagy,
Mely ah, fel nem virúl!
— „Húsz ezer forint veszte nyom,
S hozzá még Hornt is hordozom
Hátamon ostorúl.“

Országgyűlési tudósítás.

(From our own.)

ELNÖK. Napirenden a bank-kérdés van.

LÓNYAY. Tetszik tudni, t. ház, hogy pénzügyminiszter vagyok, s nem tehetem, de még csak nem is mondhatom azt, a mit tenni vagy mondani szeretnék. A külön magyar nemzeti bankról nem mondhatom épen, hogy nem lesz; de nagyon csalódnék, a ki azt

hinné, mintha ezzel azt mondtam volna, hogy lesz. Jókainak könnyű; ő kortesbeszédi aprópénzek Péterfilléréivel megalapítani igéri a pápai bankot; az én helyzetem más. Önök azt várják tőlem, hogy megígérjem az önálló magyar bank felállítását; az osztrák nemzeti bank pedig, melynek meglehetősen kényétől függ a pesti pénzpiacz, s melylyel e miatt paczkáznom nem lehet, azt várja, hogy megtagadjam. Mindezek lehetlenné teszik, hogy megmondjam szándékomat, s így nem marad egyéb hátra, mint egy-két óráig érvő beszédet tartanom; ezzel legsikeresebben fogom ugy oldalba magyarázni a kérdést, hogy az ördög sem foghat meg, miből egyedül várhat az ügy kedvező megoldást. Különben indítványozom az enquetet.

IRÁNYI. T. ház! A krízis oka én nem vagyok; nincs az e haza határain belül; hanem messze túl e haza határain; a franczia határokon belül, Páris városa falain belül, a Tuileirák egyik szobájának négy falán belül, Napoleon beteg ágyában; Napoleon testének egy részében; a részletesebb fölvilágosítást a t. ház el fogja engedni. Ezen okozat — a krízis — okának neve egy fejedelem prostatája. Indítványozom tehát, hogy további tőzsde-krízisek elkerülése tekintetéből törüljünk el törvényezikkek útján általában a fejedelmeket, s különöbben Napoleont.

JÓKAI. Mindenki ismeri az én ártatlan — arczat, az én önzetlen, haszonkerülő és inspeculativus természetemet; mindenki tudja, hogy a Nájer Frájert, mint gründer, csupa hazafias önzetlenségből alapítottam, ez által riasztván el legsikeresebben a közönséget a szédelgéstől; tudja, hogy a terézvárosi iparbankot nem pénz, hanem csak szavazatok nyerése tekintetéből erőszkoltam szomorú életre; az isten látja ártatlan lelke-met, hogy a pápai bankfiliálénál egyéb üzlet nem volt eszemben, mint Horn barátom megválasztatása; az Athaeneum könyvkiadótársulatnak Verwaltungsgrathja vagyok ugyan, de erre ellensége sem foghatja rá, hogy jó gsefteket csinál — szóval látni való, hogy nem vagyok üzlet embere; hogy mégis regényíró létemre a bankkérdéshez szólok, azt annak köszönhetik önök, uraim, hogy én irtam meg a magyar Nábobot is, hogy van egy spiritus familiarisom. (Éljen! a bal oldalon. Horn a hírlapírók karzatán meghajtja magát. Jókai folytatja.) Uraim! gondolják meg, mily socialis mozgalom keletkezhetik a krízis folytán. Ha egy gyár megbukik s egy pár száz munkást dob a piacra, a hol most ugy is oly szükében vagyunk a munkának, s oly bővíben a munkásnak, hogy egy-egy napszámos megelé-

szik napjában 3 pöngő forinttal és 5 itcze borral. Ha pedig munkát nem kapnak, az istenadták beállnak szegény legényeknek, s igen természetesen, miután nem gazdagok. És ott vágtatnak végig a végtelen sikon, az éji szellő meglöbegtatja gatyaszárukat, ma Debreczenben, holnap Ozorán, mint ezt a betyárt aptheizáló novellámban bővebben fejtegetém. És ők is bőrzejátékokt üznek, mert jelszavuk: la bourse où la vie! — a mi édes honi nyelvünkön azt teszi: az apád istenét, pénzt, vagy meghalsz! Miért nincs törvényünk? tovább megyek: miért nincs ferblitörvényünk? — Erre feleljen meg a kormány!

ZSEDÉNYI E. Tisztelt ház! Én itthon keresem a krízis okát és nem Napoleon ágyában. És ha itthon körültekintek, nem mondom ugyan, hogy a zsidó bankárok okozták, de azt tapasztalom, hogy azok a vállalatok, melyek tisztán magyar kézben vannak, mint p. o. a pesti takarékpénztár és földhitelintézet, távol állanak minden szédelgéstől és igen szép virágzásnak örvendenek. (Ne neked Wahrmann!)

WAHRMANN M. T. ház! Ugy látom, hogy itt a házban igen sokan akarnak olvasni, a kik még nem tudnak syllabizálni; ennél fogva nem lesz felesleges egy kis praelectiót tartanom az ábécéről... Mely után áttérek a krízis okaira. Én, t. ház, nem akarom tagadni, hogy a pesti takarékpénztár és a földhitelintézet meglehetősen virágzásnak örvendenek; de azt sem merném állítani, hogy ez másként vagy tán jobban is nem volna, ha tisztán szakértő bankár kezekben volnának. Tisztelem Zsedényi képviselő barátom eszmezavarát, noha csak „nevetni tudok rajta“, mert azt hiszem, a krízis oka nem abban keresendő, hogy a gsefthez értő zsidó bankárok gsefteltek, hanem abban, hogy ahoz nem értő más nem zsidó osztályok, ismeret és tapasztalat híján belenyargáltak. (Ne neked Zsedényi!)

ZSEDÉNYI. Wahrmann képviselő ur az államsegélyt csak feltételeken kívánja. Ha tudniillik a „gseft“ biztos, akkor ő maga is megcsinálja.

WAHRMANN. Zsedényi t. barátom csalatkozik. Én megfordítva mondtam. T. i. mi magunk csináljuk az üzletet, ha biztos.

ZSEDÉNYI (nevetve.) Wahrmann ur csak mellettem bizonyít.

WAHRMANN. Zsedényi barátom ismét téved.

Hozzászólnak még: G h y c z y Kálmán a deficzitek szükségképességének elmaradhatlan voltáról, tekintettel a mutatkozó többletre s a Nájer Frájer részvényeseinek kedvetlenségére. Tisza Kálmán a vallásegynélőség és a megyei kérdés szempontjából, tekintettel a Nájer Frájer keletlen voltára és az osztrák státusadóságra; Tóth Kálmán a hirlapbélyeg eltörlése szempontjából, mint mely művelet által válnék egyedül lehetségessé, hogy az „Árva Miska“ párán alól szállt actiái ismét érjenek valamiképp; G h y c z y Ignác végre Lónyay indítványa és jobb kéz felőli szomszédja mellett — aluszik egyet, s így a pénzügyminiszter enquete indítványa biztosítva is van.

ENQUÊTE

A NEMZETI SZINHÁZ ÜGYÉBEN.

(Kép a jövőből.)

TÓTH VILMOS. T. gyülekezet! A miniszter ur megbízásából van szerencsém e gyűlést megnyitni, melynek feladata a nemzetet szellemi téren — ha nem is az ígérlet földére be — de legalább a pusztából kivezetni. Nemzeti színházunk állapota, fájdalom! vékony lábakon áll. (Általános sopánkodás.) Eladásai unalmasak és kedvetlenek (halk helyeslés), játékkrendje kopott (piruló igenlés), primadonnái kindertheaterba valólok (borzalom), jó tagjai közül — nevetek nem nevezek — alig egy-kettő tanulja meg szerepét...

SZERDAHELYI. Csak én!

FELEKI. Hát én?!

SZIGETI. Egyikötek sem — hanem csupádon csak én. (Köztüszentés.)

TÓTH VILMOS. A mely intézet ily állapotban találtatik, amely intézet sem tagjaiban kedvet és iparkodást — a közönségben pedig érdekeltséget ép oly kevéssé tud kelteni, mint az irodalomnak szellemi lendületet adni: annak egész szervezete alapján rosz. Ennél fogva van szerencsém a t. gyűlést felkérni, méltóztassék jó és hasznos tanácsokat adni a kormánynak az iránt, minő reformokba kapjon e téren legelőbb.

LENDVAY MARCZI (magában, kezét a buda zsebében ökölre szorítva.) Ejnye, azt a csikorgóját annak az államgítározónak! Mit akarhat?

BÖHM GUSZTÁV. T. jólés! Ha reformokat akarunk, tessék parancsolni engemet kölfüldre köldeni, én majd eltonolmányozok ott pár ezer florint, s aztán...

TÓTH VILMOS. Megengedjen t. Böhm ur, a mit ön ajánl, nem reform, mert ön már három éve utazik...

BÖHM LELKIÖSMERETE (titkon.) Soll ich leben, der Mann hat recht! — És hiába!

EGY ZSEB. Nem egészen hiába!

TÓTH VILMOS. Kérem tehát az urakat, sziveskedjenek becses véleményüket kijelenteni. Szerdahelyi ur? Szerdahelyi. Majd később — azonnal, előbb talán Szigligeti ur...

SZIGLIGETI. Kérem, kérem, én várhatok. Erkel nr kíván most szólni.

ERKEL. Azaz hogy Gyulay.

GYULAY. Vadnay épen fölkel.

VADNAY. De Molnár ur már áll.

MOLNÁR. Igenis, én állok, de nem áll még a pesti népszínház. (Gúnymosolyok.) S ez igen sajnos állapot, melyet még helyzetnek sem lehet mondani, mert a népszínház helye sincs még kijelölve — csak az én lelkemben! (Dologra!) A dolognál vagyok, igen uraim! ott vagyok. A nemzeti színház reformjaihoz első lépés egy pesti népszínház. Hazafiság a nemze...

GF. CASINOVICS (morogva.) Jesses! Der kommt wieder mit seinem talketen Hazafiság!

MOLNÁR. Csak egy népszínház magyarithatja a népet. A Porte St. Martin... (Dologra!) 1000 előadás... (A tárgyhoz!) „Bem apó“ több magyar embert

csinált, mint az önök Delilái, Szerafinái és egyéb kétes asszonyai... (*Nem tartozik ide!*) Sőt épen ide tartozik! A nemzet nem akarhatja, hogy az „Ördög pilulái“... (*növekvő zaj, köhögés, tombolás.*) És azért is uraim! akárhogy kiabálnak, lesz még pesti népszínház, s előadjuk „Bem apó“-t kétszázézerszer egymásután, hogy csak úgy szakad. (*Gúnyos nevetés.*)

ERKEL. Molnár ur saját érdekében szólt. Én érdektelenül szólok. Nem népszínház, de külön opera kell...

MOLNÁR. Minek?

VADNAY (*halkan.*) Hát annak, hogy a kaszinó máshová üsse bele az orrát.

TÓTH V. Nem hallottam, mit mondott Vadnay ur. Méltóztassék hangosabban gáncoskodni.

VADNAY. Én? — nem is emlékszem, mit mondtam. Gyerekség! Elfeleltem.

TÓTH V. Gyulay ur is Erkel ur nézeteit osztja?

GYULAY. Legkevésbé sem. Én senki nézetét nem osztom. Ha majd mindenki elmondta a magáét, lesz nekem külön nézetem, mely senkiéivel sem találkozik.

SZERDAHELYI. Ha méltóságod megengedi, bátor vagyok méltóságodnak kijelenteni, hogy igen sajnálom, hogy méltóságod államtitkár lett intendáns helyett. (*Kezeit dörzsölve.*) Arról szólok! Méltóságod kegyes volt a színház állapotát sötét színekkel festeni s én méltóságod rajzában mindent helyeslek. De erre méltóságod kegyes engedelmével csak egy orvoslás van, s ez nem egyéb, minthogy a színház egy ahoz értő színész kezébe adassék...

SZIGETI.

FELEKI.

LENDVAY.

Helyes — éljen!

SZERDAHELYI. Ez lehetne például, méltóságod kegyes delmével, egy kitünő színészünk —

SZIGETI.

FELEKI.

LENDVAY.

Éljen!

SZERDAHELYI. Ki Párisban is volt —

FELEKI. Éljen! (*Szigeti, Lendvay hallgatnak.*)

SZERDAHELYI. Ki... nem akarok senkire czélozni — az operához is ért, mert apja igen jeles énekes volt, ki továbbá... személyeskedni nem akarok — maga is egyformán jól ért drámához és operához, a dandyket közmegelegedésre adja, ki — egyesekről nem szólok — a magas kaszinónak eddig is szerencsés volt becses kegyét kiérdemelni; szóval — hallgatok.

TÓTH V. Sajnálom, hogy semmiképen nem tudnk véleményegységre vergődni.

VADNAY. Méltóságos ur, t. gyülekezet! Az anynyira ohajtandó véleményegységet az én indítványomban fogja a t. gyűlés megtalálni, mely indítvány valamennyi más indítványt magába foglal. Szerintem leg helyesb volna az operát különválasztani, a dráma élére színészt állítani, csak ne azon egyént, kire igen t. barátom Szerdahelyi czélozni szives volt; továbbá külön népszínházat építtetni — ha t. i. a kormány is így ohajtja. Amennyiben szükséges, én valamennyi még következő indítványt is hajlandó vagyok elfogadni, de

ha ez szükségesnek nem mutatkozik — jelen indítványomat is visszavonom.

JÁMBOR PÁL. T. gyűlés! Az előttem szólottak nem találták meg a dolog bibéjét. A baj mindenekelőtt a repertoireban van. Miért hanyagolják el a régi érdemes drámákat?...

P. SZATHMÁRY KÁROLY. Lukánuszt! (*Ijedtség.*)

SZÁSZ KÁROLY. Heródeszt és Flórárt! (*Csitt te!*)

HUGO KÁROLY. Csitt! Csendet! Ruhe! Der Dichterst, der Papst der Civilisation hat das Wort. Die Canaille mag sich trollen. Hugo's Ruhm ist ewig, doch vermisste ich in der administrativen, politisch-chemischen und facultativen Leitung der Nationalbühne die Hugologik! Ja uraim! Hol marad die Hugologik? Warum wird „Báró és bankár“ nicht gegeben, elender Abschaum der Menschheit? Warum hast du „egy magyar király“ nicht aufgenommen in dein Programm; erbärmliche Regierung? Von der Zinne der Weltgeschichte verachtet euch Hugo und sein Fluch laste mit bleiernen Fittigen auf eurer Zukunft. Ihr Pandurenvolk! (*Megvetőleg elmegy.*)

TÓTH V. Uraim! Sok szép és helyes indítványt hallottunk, de valamennyi különágazik, s egyik sem volt szerencsés a t. gyűlésben pártot szerezhetni. Még Szigligeti urat nem hallottuk.

SZIGLIGETI. T. gyülekezet! Az államtitkár elnök ur a színház állapotait — engedje kimondanom — némely hirlap téves értesülése és hibás felfogása szerint rajzolta. Ha kegyes volna becses idejének egy részét a színpalak között tölteni —

TÓTH V. Örömmel!... azaz hogy — kérem folytassa!

SZIGLIGETI... Csakhamar belátná, hogy nem egész elfogulatlanul ítélte. A színház ha nem is jó, de nem is rossz. (*Éljenzés.*) Ha nem is változatos a játékrénd, de lehetne még egyhangúbb. (*Igaz!*) Ha a szereptudatlanság — melyet szereptudásnak is nevezhetünk — kifogás alá esik, az oly közös baj, melyben az újteri színház tagjai is szenvednek. (*Helyes!*) De sőt még a vidéki színpadok is! Ha a primadonnák most fiatalok, az épen nem akadályozza azt, hogy idővel megöregedjenek. (*Remek!*) s miután a fiatalság kellemes az öregségnél — ezen körülmény nem mondható hibának. A mi a t. színműírók panaszát illeti, hogy darabjaik elhanyagoltatnak, az szintén nem áll, mert valamennyi jó darab már 2 év óta előkészületre ki van tűzve! Próbáink — mondják — gyarlók! De kérem, a provincezián még kevesebb próbát szoktak tartani. (*Éljen!*) Ennélfogva maradjon minden a régiében, ne hánytorgassuk e kényes ügyet, s legyen a nemzet meggyőződve, hogy a mint hajdan a jóhoz hozzászokott, úgy meg fogja szokni a kevésbé jót is. Maradjunk tehát békében és szeressük egymást, ne polemizáljunk, hanem ügyekezünk minden dolognak jó oldalait kikutatni. Akad az is.

MIND. Éljen! Elfogadjuk! Helyes!

BORSSZEM JANKÓ (*bekukkant az ajtón.*) Éljen a régi slendrián!

I.
A BIBLIÁBÓL.

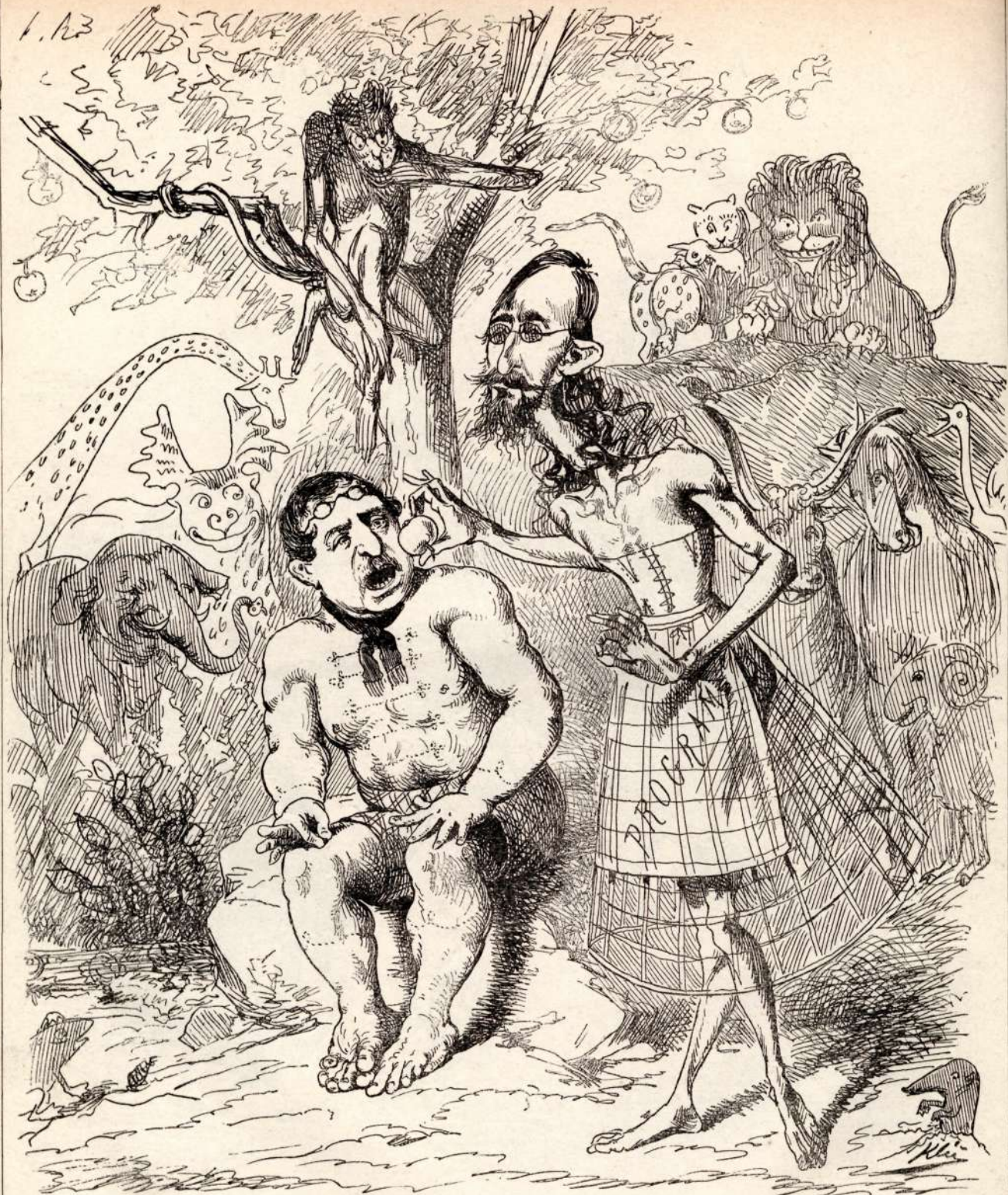

„... A zsidók elindulának vala, hogy szamarat keresnének, és találtak királyt.“

A TÖRTÉNELEMBŐL.

Elindulának vala a spanyolok koronával, hogy keresnének számára királyt; de nem akadtak — oly számárra, ki a koronát elfogadja.

T. K. Ádám édes, ránk tekint az egész haza —~~É~~azaz hogy a megyék. Ebbe az új bihari pontba bele kell harapnod, apjok.

Gh. K. Nem lesz nagyon savanyu, Évám édes? (Magában.) Jaj, csak már kergetnének ki ebből az ellenzéki paradicsomból!

A hálás publikum.

— Ez aztán a humorista, ez a Jókai, haj haj! Valahányszor ezt a Hornt ajánlja, hogy válasszuk már meg valahára, mindannyiszor úgy elfog a nevetés, hogy — üssön a deficit a zsidájába — a jobb oldalom is megnyilallik bele.

KELETI UTIRAJZOK.

„Pesti Napló“)

„..... Ö felségeik, a király és a szultán, drága szövetekekből és perzsa szőnyegekkel alkotott sátorba léptek, hogy az előttök elléptető basibozukok fölött szemlét tartsanak. — A látvány festéségét azonban megkeserültette velünk magyarokkal azon rend, melyben a kíséret csoportosult a főségek körül. Mig Beust közvetlenül a király mellett állt egy felől, azalatt a másik oldalon egy tábornok választá el Andrássyt a királytól. Tehát ez a paritás?“

„Wiener Fremdenblatt.“)

„..... Ihre Majestäten begaben sich sodann in das prachtvolle, mit persischen Teppichen überspannte Zelt, um die Baschibosukken Revue passieren zu lassen. Uns Oesterreichern jedoch wurde der herrliche Anblick durch jene Reihenfolge gründlich verdorben, in der die Suite sich um die Majestäten grupperte. Während nemlich Andrássy in der unmittelbaren Nähe des Kaisers seinen Platz hatte, musste Beust auf der entgegengesetzten Seite mit der zweiten Stelle vorlieb nehmen. Das also ist die vielgerühmte Parität?“

„Borsszem Jankó.“)

„..... s a mi az egész látványnál érdekesebb volt, az átlátszó fátolya török menyecskék és lányok, kik aranyos hintóikból derékig hajlottak ki és feltűnő kacérsággal nevettek a két közösügyes miniszterre. Mintán egyik az egyik oldalán, másik a másikon megsétáltatá szemüvegét, helyet cseréltek, hogy lehetőleg teljes képét bírják a szokatlan, mesés jelenetnek. Kitélik a mi tulérzékeny magyarainktól s a hoppatatschig sógoroktól, hogy e „helyeserből“ zajt üssenek“

NÉVVÁLTOZTATÁS.

N.-Váradai püspök Lipovniczky ö méltósága, előleges arculütés és utólagos jóváhagyás fejében: nevét Lipovniczkyre kegyeskedett változtatni.

HIGH LIFE.

Ma tres chère,

Qu'en dites vous? Shoking! Ezek a zeitungscheberberrek mindent kívánnak. De tante Florine miért is szexirozozá úgy azt a pauvre Juliet? Ou weiss, Julienek mindig bogárrái voltak, de ezeket finalmente még sem lehet megenni és neki árra a 800 forrinná szüksége van. A rregényjerréből, a szüvészkedésből moderimer meg nem élhet. Ce n'est que pour eux. Bitt auch, vertuschen! Nur vertuschen! Es 800 forrinnat — comme c'est mesquin! Raoul és Nicolette is szép dolgokat hallók. Igaz, hogy Nicolette már itthon van? Adieu mon ange, uia(arpa) für ungu.

Bien à toi

Boleslavina.

NÉMETSZINHÁZI BESZÉLGETÉSEK.

A. Ugyancsak szépen halad a Jókai német lapja előre.

B. Előfizetőben?

A. Abban ugyan nem, hanem hazafiságban. Nem olvastad tegnap, hogy kardoskodott a német komédiás fabódé tovább meghagyása mellett?

B. Ne mondd! Hát aztán miért?

A. Nyilván azért, hogy megnyerje Vetsey és B. F. Weisz urakat náje fráje részvényeseknek, miután bukó félben lévő német vállalatok mellett oly fényesen tudnak szónokolni.

* * *

Fejes. Ki az a Vetsey?

Lábas. Hát olyan ember, a ki solemnis occasi-óknál fülig van attilában, térdig sarkantyuban s kinek még az óraláncza is vitézkötés.

Fejes. Aztán ez akarja megdönteni azon közgyűlési határozatot, mely szerint a beomlással fenyegető német müzsacsárda husvétkor lebontandó?

Lábas. Tudod, ez tiszta németfalásból történik! Azt reményli ugyanis, hogy egyszer csak színészre publikumra rászakad a ház s így el van ölve az elenség is, és a bontási költség is meg van kímélve.

Fejes. Csak bent ne legyen akkor a nagy hazafi, ha ez a katasztrófa történik.

Lábas. Értelek, te — katasztrófárávaló!

* * *

Nyakas. Ismered-e azt a B. F. Weisz urat?

Gyomros. Tyhü! Ez ám még csak a hazafi! Ez nem csak azt akarja, hogy lebontsák a dájcese theatrumot, hanem helyére kőből akar építtetni egyet.

Nyakas. Ejnye, hogy esnék rája!

Gyomros. Micsoda?

Nyakas. A polgármesterré való megválasztatás.

* * *

Reiszes. Es lebe der Preusz!

Beiszes. Csitt, te honároló a ki vagy! Hoid todod éltetni a borkost?

Reiszes. Én éltetek aztat a Preuszt, a mi a két nagy magyart, a B. F. Weiszt, meg a Vetsait letrumpfolta.

 A „B. JANKÓ NAPTÁRA“ megrendelőinek névsora a tulsó lapon kezdődik.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS, kétsas-utca 24.

Rajzoló: Klic Károly.